

شما در این فیلم به دهه‌های هفتاد و هشتاد پرداخته‌اید. این نسل به چه دلیل برای شما جذاب بوده است؟ از این جهت که یک مقدار نسل بی پروا تر و رها تری هستند و تضادهای روحی با دهه شخصیت دارند یا دلیل دیگری داشته است؟

من فیلم «نفس عمیق» را دوست داشتم و در آن زمان وقتی که این فیلم اکران شد فضای آنارشیستی آن دهه را نشان می‌داد. الان با توجه به پیشرفت تکنولوژی، فضای مجازی و مواردی از این دست ناخود آگاه یک عریانی در فضای مجازی در جوان‌های این دهه‌ها اتفاق افتاده و این اتفاق باعث شده تا خیلی چیزها ناخود آگاه در معرض دید قرار بگیرد. یعنی فیلمساز دیگر نمی‌تواند یک فیلمی بسازد و یک چیزی نشان بدهد که آن را در فضای مجازی ندیده باشند و در واقع همه چیز خیلی بیشتر رو شده و کار فیلمساز خیلی سخت تر است و دستش هم سریع خوانده می‌شود. یعنی اگر کارگردان بخواهد یک فیلمی عقب تر از نسل خودش بسازد موفق نمی‌شود، مگر اینکه قصه‌ای متفاوت باشد و یک فضای بی در یک فیلمی خارج از فضای روز جامعه باشد وگرنه اگر بخواهیم مطابق با اجتماع امروز فیلم

KARIM AMINI

پرسا سادات خضرای: «گرچه سیاه» فیلمی است که به دهه‌های هفتاد و هشتاد می‌پردازد؛ نسلی که به گفته خود کارگردان تا کنون آثار کمی در مورد آنها ساخته شده است. این فیلم داستانی اجتماعی را روایت می‌کند و کارگردان تلاش کرده تا به خصوص دهه هشتادی‌ها را به عنوان مخاطب با خود همراه کند و علاوه بر این نسل، والدین را نیز مخاطب قرار دهد. «گرچه سیاه» فیلمی به کارگردانی کریم امینی است که بهرام رادان علاوه بر تهیه کنندگی به عنوان بازیگر نیز در فیلم حضور دارد و نقش خودش را بازی می‌کند. کریم امینی کارگردان جوانی است که سعی کرده تا در این فیلم دغدغه‌هایش را به تصویر بکشد. او پیش تر فیلمی به نام «دشمن زن» را در ژانر کمدی ساخته و این دومین فیلم سینمایی او در مقام کارگردان محسوب می‌شود. درباره چالش‌هایی که برای ساخت این فیلم پیش رو داشته و همچنین جزئیات کارگردانی و دغدغه‌هایش با او به گفت‌وگو نشستیم که در ادامه آن را می‌خوانید.

گرچه سیاه